

ת"פ 2647/05/18 - נאיל ח'טיב נגד ועדה מקומית לתכנון מבוא העמקים

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עתפ"ב 2647-05-18 ח'טיב נ' ועדה מקומית לתכנון מבוא העמקים

בפני כבוד השופטת רננה גלפז מוקדי

מבקש נאיל ח'טיב

נגד

משיבה ועדה מקומית לתכנון מבוא העמקים

החלטה

בפני בקשת המבקש להורות על עיכובו של צו הריסה מנהלי וזאת עד להכרעה בערעור אשר הגיש על החלטת בית משפט השלום בנצרת (כב' השופטת סגנית הנשיא ע. במביליה- אינשטיין), אשר ניתנה ביום 16.4.2018 במסגרת בע"א 5960-04-15.

במסגרת ההחלטה קמא, נדחתה בקשת המבקש לעכב את ביצועו של צו הריסה מנהלי אשר הוצא ביום 2.4.15.

המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי ערעור על החלטה זו. בד בבד, כאמור, עתר לעיכוב זמני של הצו עד להכרעה בערעור.

רקע- ההליך קמא

המבקש בעליו של גן אירועים, אותו הקים ללא היתר בניה על קרקע שייעודה חקלאי המצויה בתחומו של כפר כנא.

ביום 2.4.15 הוצא צו הריסה מנהלי לגן האירועים.

מאז ועד היום התעכב ביצועו של הצו, מסיבות שונות, כפי שיבואר להלן.

בקשת העיכוב הראשונה

בתאריך 3.4.15 הגיש המבקש לבית המשפט קמא בקשה לביטול צו ההריסה ולחילופין לעיכובו. בקשתו נדחתה במסגרת החלטת בית המשפט קמא מיום 20.9.15, תוך שנקבע כי צו ההריסה המנהלי יבוצע בתוך 10 ימים.

בקשת העיכוב השניה

9 ימים לאחר מתן ההחלטה, ביום 29.9.15, פנה המבקש פעם נוספת בבקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה המנהלי, בטענה כי עוד ביום 1.9.15 השלים את התנאים שנקבעו בהחלטת הועדה המקומית ובהחלטת הועדה המחוזית, טענה אשר בדיעבד, עך עולה מן ההחלטה קמא, התברר כי אינה נכונה. ביצועו של הצו עוכב ובהמשך עוכב לפרקי זמן נוספים בהסכמת הצדדים, בין היתר, לאור המצב הבטחוני.

בקשת העיכוב השלישית

ביום 16.12.15 הגיש המבקש, שוב, בקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה המנהלי, בטענה כי הוגשה תוכנית מפורטת חדשה העונה על התנאים שנקבעו על ידי הועדות. מתברר כי גם במקרה זה לא מולאו תנאי הסף לשם הגשת התוכנית לועדה המחוזית.

בדיון בבקשה, שהתקיים בתאריך 14.1.16, ניתן תוקף של החלטה להסכמת הצדדים, לפיה המבנים נשוא צו ההריסה וכל בניה נוספת ללא היתר שהתווספה מאז הצו יסולקו, יפורקו או יהרסו, ע"י המבקש, עד ליום 8.2.16, למעט הבניה המפורטת בסעיפים א, ב, ד, ה, ח, ב, שביחס אליה יעוכב הצו עד ליום 14.4.16. נקבע כי ככל שהמבקש יפר הסכמתו תהא המשיבה זכאית לבצע את הצו ביחס לכלל המבנים נשוא הצו החל מיום 9.2.16 עד ליום 9.4.16. בנוסף, נקבע כי אם יפעל המבקש להריסת המבנים כמתחייב, יוכל לעתור להארכת מועד ביחס למבנים א, ב, ד, ה ו- ח לצו, והבקשה תוגש עד ליום 7.4.16. הוסכם כי לא תוגש בקשה כלשהי לעיכוב או להארכה של הצו ביחס למבנים ג, ו, ז לצו או ביחס לבניה שהתווספה לאחר הצו.

המבקש לא קיים את חלקו ולא ביצע את הריסת המבנים כמתחייב.

בקשת עיכוב רביעית

בתאריך 28.1.16 הגיש המבקש שתי בקשות, אשר נדחו: בקשה לחזרה מהסדר טיעון ובקשה לקיום דיון בבקשה לביטול ולעיכוב צו ההריסה. בהחלטה מיום 22.5.16 נדחו כאמור הבקשות שתיהן.

בתאריך 15.6.16 הגיש המבקש ערעור על ההחלטה מיום 22.5.16, במסגרת ע"פ (נצ') 31583-06-16. ביום 6.10.17, נדחה הערעור על ידי בית המשפט המחוזי.

על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, הגיש המבקש בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון אשר נדונה במסגרת תיק רע"פ 8726/17. בהחלטתו מתאריך 21.12.17, דחה בית המשפט העליון את הבקשה והבהיר כי ניתן לבצע את צו ההריסה המנהלי לאלתר.

ביחס לאופן הפעלת סמכות בית המשפט לעכב את ביצוע הצו, קבע בית המשפט העליון: **"הלכה היא כי הדבר ייעשה רק כאשר קיימת היתכנות תכנונית להכשרת המבנה הבלתי חוקי, שעה שהיתר הבניה הוא 'בהישג יד'...בענייננו, לא מצאו הערכאות הקודמות כי חלה התקדמות של ממש בהיבט התכנוני ומכל מקום אין לומר כי היתר הבניה הוא 'בהישג יד'".**

בקשת עיכוב חמישית - זו הבקשה העומדת בבסיס ההחלטה עליה משיג המבקש

עמוד 2

מקץ שבוע ימים בלבד מן המועד בו ניתן פסק דינו של בית המשפט העליון, ביום 28.12.17, הוגשה בקשה נוספת לעיכוב ביצוע צו ההריסה המנהלי עד לקיום דיון במעמד הצדדים. המבקש הוסיף וטען בבקשתו קמא כי זו הוגשה "נוכח התקדמות תכנונית משמעותית שחלה בחודש האחרון".

ההחלטה קמא

בהחלטתו מיום 16.4.18 קבע בית המשפט קמא כי בפועל, בניגוד לטענות המבקש, לא חלה כל "התקדמות תכנונית משמעותית" והמצב התכנוני כיום אינו שונה מזה אשר הוצג בפני בית המשפט בעת הגשת הבקשות הקודמות.

בית המשפט קמא התרשם מן החומר אשר הונח בפניו, כי אישור תכנית זו אף אינו נמצא "בהישג יד", וסביר יותר, כי למצער, יידרש עוד זמן מה להשלמת התהליך, ככל שיושלם. לפיכך, אין המקרה מצדיק עיכוב ביצוע של צו הריסה מנהלי לצורך קידום הליכי תכנון, ככתוב בסעיף 17 ד להחלטתו כדלקמן:

"כעולה מניסיון העבר בפרשה זו כמו גם מסעיף 5 לתגובה, לאחר בדיקת תנאי הסף, עשויה התכנית להימחק או שעורכיה ידרשו לתיקונים, בהמשך ידרשו חוות דעת מתכנן המחוז וגורמים מקצועיים נוספים, במסגרתן יומלץ על תיקונים ושינויים נוספים בתכנית, אח"כ יתקיים דיון בשאלת ההפקדה, יתבצע פרסום להתנגדויות, אשר ככל שיעלו יהיה צורך בבירור. גם אם תאושר התכנית לאחר פרק זמן ממושך, ככל הנראה נדרשות התאמות נוספות אשר אורכות תקופה ממושכת, כפי שפורט בסעיף 6 לתגובת ב"כ המשיבה מיום 21.1.18 שלא נסתרה. רק בסיום תהליך זה, שעשוי להמשך שנים והצלחתו מוטלת בספק, ניתן יהיה להתחיל לדון בבקשה להיתר בניה מטעם המבקש."

ובסעיף 18 להחלטה:

"העמדה לפיה גן אירועים יוכל להשתלב במקום, היה ויתקבל אישור להרחבת אזור התעשייה, אינה משנה מן העובדה שיכולות לחלוף שנים בטרם יתקבל אישור להרחבת אזור התעשייה, אם יתקבל, ולאחר מכן יידרש פרק זמן משמעותי נוסף עד לקבלת היתר בניה לגן האירועים.

משכך, אין ספק כי היתר הבניה אינו "בהישג יד". "

בית המשפט הוסיף וציין כי המבקש אינו פונה לבית המשפט קמא בדיים נקיות, שכן המבקש ניצל את ההליכים המשפטיים לשם סיום הבניה ושימוש במבנה הבלתי חוקי לצבירת ממון, באמצעות קיום אירועים במקום, בניגוד לחוק וללא היתר, וזאת משך שנים. אף כיום, ממשיך המבקש ומפרסם את גן האירועים על מנת להמשיך בפעילות עם פתיחת עונת האירועים 2018.

אשר על כל זאת, הורה בית המשפט קמא למבקש לבצע את ההריסה בתוך 20 יום, ולא, תועבר סמכות ההריסה אל המשיבה אשר תבצעה בתוך 90 יום. כמו כן לאור התנהלות המבקש הוטל עליו לשאת בתשלום הוצאות בסך ₪ 5,000.

על החלטה זו הוגש הערעור אשר במסגרתו התבקש עיכוב ביצועו של צו ההריסה.

טענות הצדדים בבקשה זו

טוען המבקש כי בבחינת סיכויי ההליך כאן, נמצא כי סיכויי קבלת הערעור גבוהים, זאת משום שבית המשפט קמא טעה בקבעו כי לא חלה כל התקדמות בהליכי התכנון. אשר למאזן הנוחות, טוען המבקש כי הריסת המבנים תוריד לטמיון את מפעל חייו, תגרום לפגיעה כלכלית חמורה במבקש והלכה למעשה, תוביל למצב שהוא בלתי הפיך, גם אם יזכה המבקש בהליך הערעור.

בדיון מיום 7.5.18 טען ב"כ המבקש כי לאחר דרך חתחתים ארוכה, הותאמה התכנית לתכנית הכוללנית, וכי בשלב זה עומדת התכנית בתנאי הסף. הוא הציג בפני בית המשפט את סדר היום הצפוי בדיון אשר אמור היה להתקיים באותו יום ממש במהלכו עתידה היתה התוכנית הכוללנית להיות מופקדת. אציין כי לא הוגשה כל הודעה מצד המבקש לאחר הדיון בבית המשפט בדבר תוצאת אותו דיון ביחס להפקדת התוכנית הכוללנית.

אשר לצורך כי האישור יהיה "בהישג יד", טען ב"כ המבקש כי בתי המשפט נוהגים להתגמש ביחס לדרישה זו.

עורך התכנית מטעם המועצה, מר מוחמד חסן, פרט כי התכנית מסדירה כ-400 דונם כאשר חלקו של המבקש מזערי. הוא התחייב כי כל ההתאמות הדרושות תיעשנה בהתאם לתכנית הכוללנית. מר חסן מסר כי להערכתו המקצועית בתוך שנה ניתן יהיה לקבל את האישור.

באשר לעובדה כי התכנית הכוללנית סוטה מהתמ"א של כפר כנא, הציג ב"כ המבקש את סדר היום הצפוי לשיבתה של הוועדה המחוזית ליום 7.5.18, הוא היום בו התקיים הדיון בבקשה בפניי, ממנו עולה כי בין היתר תוכננה הוועדה המחוזית לדון גם בתיקון החריגה. עוד ציין ב"כ המבקש, כי מועצת כפר כנא תומכת בהוצאת האירועים מתחומי כפר כנא אל המקרקעין הנדונים, לשם בטחון הציבור, כעולה מנספח ט"ו לבקשה לעיכוב ביצוע, המפרט חשיבות ואינטרס ציבורי לטענתו, באי הריסת המקום, שכן האולם מפיג עומס וסכנה מתוך תחומי כפר כנא אל אזור התעשייה.

אשר לנקיון כפיו של המבקש, הציג המבקש אסופה של הזמנות אירועים אשר בוצעו במהלך החודשים אוגוסט 2017 - ספטמבר 2017 ונטען כי בוטלו על ידי המבקש כראיה לכך שהוא פועל כמצוות הצו. הוא הודה כי אירוע אחד ויחיד התקיים, זהו האירוע אשר צילומיו הוגשו על ידי המשיבה, וטען כי קיים את האירוע הזה אך ורק אחר שאוים. המבקש טען כי הוא מוכן להפקיד ערובה על מנת למנוע הריסת המקום.

לסיכום עתר ב"כ המבקש, כי בשלב זה לאחר השקעות כספיות רבות, תותן למבקש ארכה לשם הסדרת המקרקעין.

המשיבה עתרה לדחיית הבקשה.

לטענת המשיבה, המבקש עושה שימוש לרעה בהליכי משפט על מנת לעכב את הוצאתו אל הפועל של צו ההריסה המנהלי. המדובר בהתנהגות שהפכה לשיטה ובחסות בית המשפט, מצליח המבקש לדחות את הקץ. המשיבה ציינה כי המבקש מקיים עשרות אירועים בחודש וכי במסגרת תיקון 116 לחוק התכנון והבנייה קבע המחוקק מפורשות, במסגרת הוראות סעיף 254(ד) לחוק כי לא יעכב בית משפט ביצועו של צו הריסה, אם מצא כי העבודה האסורה שלגביה ניתן

הצו נמשכה לאחר שהוצא הצו, ובכך אימץ את ההלכה הפסוקה בעניין. המשיבה טענה כי יש להחיל את רוח התיקון גם בעניינינו, כפי שכבר נעשה בהליכים מקבילים בבית משפט זה.

אשר למצב התכנוני, עדכנה המשיבה כי ייעוד הקרקע עודנו חקלאי וכי המרחק עד לקבלת ההיתר הוא רב.

בדיון, טען ב"כ המשיבה כי משך 3 שנים נשמעו טענות אלה בדיוק ואין מקום לשוב ולאפשר למבקש לעכב את צו ההריסה. לטענת ב"כ המשיבה תיק זה צועד בשדה חרוש בו יש עשרות פסקי דין של בית המשפט העליון, לפיהם צו הריסה מנהלי יעוכב אך ורק מקום שהיתר נמצא בהישג יד ואילו במקרה זה, הדבר אינו נראה באופן.

עצם הגשת תכנית לאישור וועדות התכנון, אינו עילה לעיכוב ביצוע הצו. גם המחוקק עיגן בדבר חקיקה את פסיקת בתי המשפט וקבע שצו הריסה מנהלי לא יעוכב במקרה שעבודות אינן תואמות תכנית- שמכוחה ניתן להוציא היתר.

מעבר להלכה כללית ולחקיקה בנושא, אף בין בעלי הדין דנן הכריע בית משפט השלום, כי התכנית אינה מהווה טעם מספק לביצוע, וערעור המבקש נדחה.

כעת כל שהשתנה הוא מספר ההליך אותו הגיש המבקש. לטענת ב"כ המדינה, בדיקת תנאי הסף היא רק מבחן לקליטה טכנית בתוך המערכת, ואילו הבדיקה התכנונית מצויה בשלב הטרקלין בלבד, כאשר אין עדיין חוות דעת מתכנן המחוז.

התכנית לא נבדקה על כלל רבדיה, ואף בבדיקה הראשונית יש אי התאמות לתכנית המתאר, כמפורט בין היתר בנספח התחבורה ובכל הנוגע לכתימי הקרקע שאינם מתאימים.

באשר לתמיכת המועצה, מציין ב"כ המשיבה כי ראש המועצה הינו דודו של המבקש- הוא אשר כתב מכתב למשטרה, והוא אשר הגיש את התכנית הנוכחית לאישור הוועדה ופועל לסייע לאחיינו.

המשיבה הדגישה את חוסר נקיון כפיו של המבקש וטענה כי לאורך כל הדרך הפר את הצווים אשר ניתנו, השלים את הבניה ומפעיל את המקום ואף דאג לפרסמו בחודש פברואר האחרון לקראת שנת האירועים 2018.

לסיום פרק זה ולהשלמת התמונה, יצוין כי דיון בערעור נקבע לחודש אוקטובר 2018.

דיון ומסקנות

עינתי בבקשה ובהחלטות אשר יצאו תחת ידי הערכאות השונות בעניין שבנדון. שמעתי את טענות הצדדים ואחר זאת הגעתי למסקנה כי חרף משמעות הדבר, דין הבקשה לעיכוב ביצועו של צו ההריסה - להידחות.

כידוע, בהגשת ערעור אין כדי להוביל למסקנה המיידית כי יש להורות על עיכוב ביצועה של ההחלטה אשר עליה מערערים. על בית המשפט לשקול הן את סיכויי ההליך והן את מאזן הנוחות.

כאשר עסקינן בצו הריסה, מטבע הדברים, לאור משמעות הדבר, יש לבחון ברגישות ובזהירות את טענות הצדדים, על

מנת למנוע מצב שהוא בלתי הפיך באופן שיסכל, הלכה למעשה, את מטרת הליך הערעור.

בראייה זו בחנתי את הטענות אשר הונחו בפניי. אך גם באופן הזה, הגעתי לאותה מסקנה, כי דין הבקשה להידחות, זאת על יסוד הנסיבות המסוימות כאן.

אחר שבחנתי את טענות המבקש ואת המצב בעניין המקרקעין המדוברים, בראי החלטות קודמות אשר ניתנו בעניין זה, מצאתי כי סיכויי הערעור קלושים.

כידוע, צו הריסה מנהלי צריך להתבצע בתוך המועד הקבוע ורק במקרים חריגים הוא יעוכב. כפי שצוין בעבר ביחס לעניינו של המבקש, בין היתר בסעיף 9 לפסק דינו של כב' השופט שהם בבקשת רשות הערעור במסגרת רעפ 8726/17, הלכה היא כי צו עיכוב ביצוע ינתן רק כאשר קיימת היתכנות תכנונית להכשרת המבנה הבלתי חוקי, שעה שהיתר הבניה הוא "בהישג יד" ואך פסע מפריד בין המבקש לקבלת ההיתר.

אין זה המצב כאן ודומה כי גם ב"כ המבקש, בדיון אשר התקיים בבקשה, התקשה להסביר כיצד זה במצב הנוכחי ניתן לטעון כי היתר הבניה כבר "בהישג יד", מה גם שלשיטת עורך התכנית מטעם המועצה, מר מוחמד חסן, ניתן יהיה לקבל היתר בתוך שנה. הערכה זו נבנית, כמובן, על ההנחה שיתקבלו כל האישורים הדרושים. ניסיון העבר במקרה זה מלמד כי קשה ואף לא ניתן לסמוך על הנחה זו, ודאי כאשר עסקינן בהליך אישור מורכב כפי שעלה מטיעוני המבקש בעצמו. השוני היחיד הוא כי התוכנית עמדה בתנאי הסף, אך מכאן ועד לאישורה - הדרך ארוכה. גם אם המדובר בתהליך אשר ימשך כשנה בלבד, איני סבורה כי ניתן לומר שמדובר בהיתר המצוי "בהישג יד" - זאת נוכח המצב התכנוני במקרקעין.

לא זו אף זו, לתגובת המשיבה צורף מכתב לשכת התכנון בוועדה המחוזית לתו"ב מיום 3.5.18, בחתימת מר תומר אביאור, אשר ממנו עולה מסקנה זוהה.

צוין כי ביום 22.4.17 עברה התכנית משלב תנאי הסף לשלב בדיקה תכנונית מוקדמת. מסמך בדיקה תחבורתית שהוגש בהוראת הוועדה נמצא חסר, כך עולה מן המכתב, ונדרשת בחינת היבטים נוספים לאור תוספת שטחי הבינוי המשמעותית וכן השפעתה על תפקוד מחלף בית רימון ומערכת התנועה באיזור התעשייה של כפר כנא ומשהד. לפיכך, נכתב כי התוכנית אינה בשלה לדיון סטטוטורי בשאלת הפקדתה. עוד צוינו הפרמטרים הבאים כטעונים התייחסות: רוב שטחי התכנים מצויים על קרקע בבעלות פרטית (בעניין זה מסר ב"כ המבקש בדיון, כי בעניינינו דווקא משום שרוב הקרקע שייך לבעלים אחד, הדבר צפוי להקל ולזרז), חלקו המערבי של שטח התכנית חורג מכתם הפיתוח של כפר כנא, לתוך שטחי השיפוט של עיריית נצרת עילית ושל ומעצה מקומית משהד, דבר העלול להאריך את אישור התכנית (נושא זה מצוי היה כאמור, בסדר יומה של בישיבת הוועדה מיום 7.5.18, אולם לא הוגש כל עדכון בעניין). באשר לאופק התכנוני, צוין במכתב כי לאור היקף התכנית הכוללנית אישורה ומימושה צפויים לקחת זמן רב (וצוין: מים, ביוב, תחבורה, חשמל).

המסקנה, אם כן, כי גם אם חלה התקדמות מסוימת, וכאמור, תוצאת הדיון אשר התקיים באותו מועד שבו התקיים הדיון בפניי, לא הובאה בפניי כך שאיני יודעת האם חלה התקדמות נוספת כלשהי, אך בין כך ובין כך, אין המדובר בהבדל שהוא מהותי ומספיק על מנת שניתן יהיה לומר כי ההיתר הוא כעת "בהישג ידו" של המבקש. הדרך עד לאישור התוכנית, כך עולה מן המסמכים שהוגשו ומטיעוני הצדדים בפניי, ארוכה ואני סבורה כי מסקנתו של בית המשפט קמא, כי גם

ההתקדמות המסוימת אשר הוצגה כעת אינה מספקת לצורך עיכוב ביצוע צו הריסה מנהלי אשר ניתן זה מכבר ביום 2.4.15, לפני למעלה משלוש שנים, היא סבירה וסיכויי הערעור, לכן, קלושים.

אשר למאזן הנוחות, מקובלת עלי טענתו של המבקש כי לו ייהרס האולם ייגרם לו נזק כלכלי כבד ביותר ומפעל חייו יירד לטמיון. אולם יש לזכור כי המבקש הקים את גן האירועים ללא כל היתר, בשטח אשר אינו מיועד לכך, על דעת עצמו בלבד, ולאורך שנים, בין היתר שנים של הליכים משפטיים, ממשיך ומתפרנס מן המקום. ועוד יש לזכור, המדובר בגן אירועים המשמש לאירועים המוניים. לכאורה, אם כן, משלא נבנה על פי היתר, לא ברור כלל כיצד נבנה, האם בטוח הוא לחוגגים, האם ערוך למקרי חירום דוגמת שריפות, כיצד נבנו המבנים והאם עומדים בתקינה הדרושה. יוצא כי עסקין במקום המשרת קהל רב אשר יכול שאינו בטוח בו.

לא מצאתי בטענות המבקש שיקולי צדק המטים את הכף לטובת עיכוב ביצוע צו ההריסה לטובתו. לטעמי, נוטה הכף דווקא לטובת טענות המשיבה אשר תפקידה, בין היתר, לשמור על מקרקעי הציבור ועל הציבור מפני עשיית דין עצמי בניגוד לחוק ולמצב התכנוני של המקרקעין. כנגד האינטרס הכלכלי של המבקש, אף אם קיים גם אינטרס של תושבי הכפר בקיומו של אולם השמחות, קיים גם אינטרס הציבור הרחב יותר, שהוא למנוע הקמתם והפעלתם של עסקים באופן שהוקם אולם השמחות כאן, בניגוד לחוק ולשלוח מסר ברור לציבור כי יש לבצע צווי הריסה מנהליים.

ידגש, ההליכים המשפטיים בעניינו של המבקש מתנהלים שנים. סקרתי בפתח החלטתי את עיקרי הדברים למען יובן כי אין זו הפעם הראשונה בה מתבקש עיכוב ביצועו של צו ההריסה המנהלי, הלכה למעשה, כבר שנים שצו ההריסה המנהלי מעוכב. אני סבורה כי לעת הזו, אין מנוס, אלא לשים קץ להתנהלות זו.

ועוד, על המבקש, אשר פונה לעזרת בית המשפט, לפנות בתום לב ובניקיון כפיים.

מן ההחלטות אשר ניתנו בעניין זה עולה כי חוסר תום ליבו של המבקש בא לידי ביטוי לאורך שנים. כך למשל, כפי שעולה מהחלטות קודמות, השלים את בניית אולם השמחות חרף צוים מפורשים אשר הוצאו למניעת המשך הבניה. כך גם המשיך המבקש, חרף הצהרותיו בפני הערכאות השיפוטיות, לקיים אירועים במקום. בפניי טען המבקש, בתגובה לתצלומי האירוע מיום 24.4.18, כי קיימו רק משום שקיבל איומים על חייו ועל חיי משפחתו. ראשית, טענה זו חסרת תימוכין. שנית, דווקא מן הראיות אשר טרח המבקש והגיש, על מנת להראות כי ביטל אירועים, עולה כי במהלך החודשים אוגוסט וספטמבר 2017, כאשר המבקש טרח והצהיר בפני ערכאות שונות כי לא יערוך אירועים, ממש באותם זמנים, קיבל מקדמות עבור עשרות אירועים אשר תואמו לחודשים הנוכחיים. המבקש ביקש להוכיח כי ביטל את האירועים הללו והגיש אסופה של עשרות הזמנות עליהן נכתב כי הן בוטלו. ראשית, לא ברור אם אכן בוטלו ושנית, נשאלת השאלה מדוע בכלל בוצעו הזמנות אלו אם ידע המבקש היטב כי הוא מנוע מלקיים אירועים במקום. מעבר לכך, מתברר כי לפני חודשים ספורים בלבד גם יצא המבקש בפרסום המקום לקראת עונת האירועים הנוכחית.

על מבקש סעד זמני להגיע לבית המשפט בידים נקיות, וכבר נפסק כי הדבר מהווה תנאי למתן צו, בין היתר ר' ע"פ 8736/14 אלנקיב נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה לוד (ניתן ביום 25.12.14), שם ציין כב' השופט הנדל כי הגם שמבלי לקבוע מסמרות בעניין, ייתכן והיה מקום לשקול מתן עיכוב ביצוע כמבוקש נוכח קביעת הערעור לדיון כחודש לאחר מכן, אולם השיקול אשר הכריע את גורל הבקשה הוא העדר נקיון כפיים של המערער אשר ניצל את עיכוב צו

ההריסה לצורך יצירת עובדות חדשות בשטח, ואינו מגויס לשמור על המצב הקיים עד להכרעה בערעור. מכאן ומהחלטות נוספות ניתן ללמוד על המשקל הרב אשר ניתן בבתי המשפט לאופן התנהלות המבקש בהליך של בקשה לביטול צו הריסה (ראו למשל עא (רמ') 20786-06-17 עסאם מסעוד נ' מר יאיר רביבו ראש הוועדה המקומית (ניתן ביום 1.2.18)).

כפי שכבר נקבע בהחלטות קודמות וכפי שתיארתי מעלה, אף אנוכי התרשמתי כי המבקש נהג בחוסר נקיון כפיים ובחוסר תום לב וגם מן הטעם הזה, אין מקום להיענות לבקשתו לעיכוב נוסף בביצועו של צו ההריסה.

סיכומי של דבר, אני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, כ"ז אייר תשע"ח, 12 מאי 2018, בהעדר הצדדים.